

НЕДЕЉА ПО БОГОЈАВЉЕЊУ (МАТЕЈ 4:12-17) „ПОЧЕТАК ХРИСТОВЕ МИСИЈЕ“

А када чу Исус да је Јован предан, отиде у Галилеју. И оставивши Назарет, дође и настани се у Капернауму приморскоме, у крајевима Завулоновим и Нефталимовим, да се испуни што је рекао пророк Исаија говорећи: ” Земља Завулонова и земља Нефталимова, на путу ка мору с оне стране Јордана, Галилеја незнабожачка; народ који седи у тами, виде светлост велику, и онима који седе у области и сенци смрти, светлост засија.” Од тада поче Исус проповедати и говорити: Покајте се, јер се приближило Царство небеско.

Господ Исус Христос почиње своју мисију када је чуо да је Јован утамничен. Чекао је да Јован први посведочи о Њему, и да припреми народ за Његово Јеванђеље. На самом почетку своје мисије Христос одлази у крајеве где живе незнабожци односно они који нису Јевреји. Ово је неколико векова пре Христа најавио пророк Исаија. Галилеја није била насељена само Јеврејима, већ и паганима, па се зато назива земља ”палих”. Пагани који су тамо живели нису познавали правога Бога, већ су се клањали разним идолима, и самим тим пребивали у тами. Настањује се у Капернауму што у преводу значи ”дом утехе”, јер се Син Божији рађа као човек да би од паганских народа начинио Цркву – дом Духа Утешитеља. Свети Дух који ће на Педесетницу сићи на апостоле се назива ”Утешитељ”. Христос своју мисију почиње на територији коју су насељавала јеврејска племена Завулонова и Нефталимова. Завулон значи ”ноћни”, а Нефталим ”ширина”. То описује живот људи који не познају Бога, јер они ходи мрачним и широким путем који води у пропаст. Са друге стране, пут који води ка вечном животу је узак.

Ово јеванђеље нам открива разлог зашто се Бог уопште и јавио људима. Овде јасно видимо да читав људски род ”седи у тами” и у ”области и сенци смрти”. Немогућност да се избави од смрти ставља човека у ропски положај. То је последица греха, јер грех одваја од Бога и води у духовну смрт. Човек који седи у тами, не може ништа да види. За човека који не познаје Бога, нема никакве светлости у животу, јер се после телесне смрти ништа не назире. То је живот без наде. Зато се Бог рађа као човек, умире на крсту, и васкрсењем побеђује смрт. У Христовом васкрсењу из мртвих је наша нада. Зато је Богочовек Христос та ”светлост велика” коју незнабошци треба да виде. Истовремено, Христос не показује само себе, већ он осветљава и самога човека. Омогућује му да види своје срце, душу, своје унутрашње биће. Он човеку показује сав ужас греха, ужас смрти и разобличава човеково пало стање које је последица одвојености од Бога. То је моменат када човек треба да се покаје и окрене ка Христу. Зато Христова проповед и почиње са покајањем. Прве речи које упућује човечанству су управо: ”Покајте се јер се приближило Царство небеско”. Тамо где је Христос, тамо је Царство небеско. Покајањем презиремо грех и смртност који су у нама, и почињемо да следимо Христа не као робови, већ као бића намењена за вечност.

И што је најважније, говори човеку да одвојеност од Бога, пребивање у страху од смрти, као и сама смртност, нису нешто нормално и природно, већ нешто сасвим неприродно што долази као последица греха. Својим јеванђељем, он подсећа човека да је створен за вечност. Човек који то прихвати и спозна почиње да излази из ”таме и сенке смрти”. Кроз Христа треба прво да спозна своје пало стање, да се покаје, и да се следећући Христа уздигне ка Царству небеском.

До доласка Христовога, овај читав свет лежи у тами и смрти. Од Христа, ми поново откривамо шта је смисао нашег живота у овоме свету. Ми сада знамо да нас је Господ створио да би имали ВЕЧНИ ЖИВОТ. Његова мисија у овоме свету је да човеку врати бесмртност. Све што је Христос проповедао и радио у овоме свету, је да би човеку осигурао бесмртност. Зато и оснива Цркву своју у овоме земаљском свету и даје јој средства да човеку осигурава вечни живот. Свака богослужбена радња, свака молитва, свака реч.....све то треба да води ка Христу, и кроз Христа ка Богу Оцу. Истовремено, све треба да подсећа човека на његово узвишено призвање. На пример, ”Иже херувими” које слушамо на свакој литургији треба да подсећа човека да је виши од анђела, чак узвишенији и од херувима. Наравно, то је призив човеков, који човек по својој слободној вољи треба да испуни, јер неће Христос никога на силу натерати да живи вечно.

Данас је много људи који неће Христа иако им он нуди бесмртност. Савремено друштво чини огромне напоре да искорени у човеку оно што је божанско. Модеран свет је убица вечности у човеку. Да би се савремени човек што боље уклопио у потрошачко друштво, из његовог срца се мора ишчупати осећање вечности и чежњу за вечношћу. Једина реалност која му се данас нуди је овај видљиви материјални свет. Остаје на сваком човеку да по својој слободној вољи одлучи како ће да прихвати себе. Човек који прихвати себе искључиво као материјално и смртно биће ставља себе у ранг галилејских незнабожаца, и посађује себе у ”таму и сенку смрти.” Без Христа овај свет се претвара у једну огромну гробницу, где се све рађа, живи неко време, неизоставно пати и неизбежно умире.

Ако прихвати себе као узвишено биће, створено по слици и прилици Божијој, намењено за вечност, и одлучи да крене за Христом, онда је себи обезбедио бесмртност у непролазном Царству Божијем. То је циљ мисије Христове у овом свету која почиње данашњим јеванђељем.

**SUNDAY AFTER THEOPHANY (MATTHEW 4:12-17)
"CHRIST BEGINS HIS MISSION"**

Now when Jesus heard that John had been put in prison, He departed to Galilee. And leaving Nazareth, He came and dwelt in Capernaum, which is by the sea, in the regions of Zebulun and Naphtali, that it might be fulfilled which was spoken by Isaiah the prophet, saying: The land of Zebulun and the land of Naphtali, by the way of the sea, beyond the Jordan, Galilee of the Gentiles. The people who sat in darkness have seen a great light, and upon those who sat in the region and shadow of death light has dawned. From that time Jesus began to preach and to say, "Repent, for the kingdom of heaven is at hand."

Our Lord Jesus Christ begins His mission when he heard that John the Baptist had been put into prison. He waited for John to be His witness and to prepare people for His Gospel. At the beginning of His ministry he departs to Galilee of the Gentiles. The term «Galilee of the Gentiles» indicates that many non-Jewish lived in the region. Having a mixed population, it was not considered a genuinely Jewish land. Being unaware of the one and true God, the Gentiles who lived there, worshiped false gods and idols, and thus remained in «darkness». He takes up residence in Capernaum, the name of which means «city of comfort», because the Son of God is born as a human in order to create His church out of Gentiles. The Church is known as **house of Spirit of Comfort**. The Holy Spirit which will descend on the Apostles on the day of Pentecost - fifty days after Resurrection - is known as Comforter. Capernaum was located near the northwest corner of the Sea of Galilee, near the borders of Zebulun and Naphtali. That is part of the promised land which these two Israelite tribes inherited after being under Egyptian slavery. This move from Nazareth to Galilee was a fulfillment of the prophecy foretold by the prophet Isaiah (Isaiah 9:1-2) mentioned in this Gospel. Capernaum was the place where many of Christ's miracles happened. Also, at least five of the twelve apostles were from Capernaum: brothers James and John, brothers Andrew and Peter, and Matthew. This Gospel reveals the main reason why God appeared to humans. Here we can clearly see that the whole of humankind «sits in the region and shadow of death». Being unable to save themselves from death, humans are becoming slaves of death. That's the consequence of sin, because sin separates man from God, and leads to spiritual death. A man who sits in the darkness can't see anything. For a man who's not aware of God, there is no light in his life, since he can't see anything after death. That's a life without hope. That explains why God is born as a human, dies on the cross, and by his own resurrection conquers death. The hope of humankind is in the resurrection of Christ. That's why the God-man Jesus Christ is mentioned as a «great light» which Gentiles have to see. At the same time, while revealing Himself as fully God and fully human, Jesus illumines every human being. In Christ, humans finally have a perfect example of a human who loves, follows and obeys God. Comparing themselves with Christ, will enable humans to see their hearts, souls and their inner beings. That should open their minds to see that the fallen state of humankind comes as a result of separation from God. Realising that, we should repent and turn to God. That's why Christ's ministry starts with a call to repentance. The very first words He spoke to humans are: «Repent, for the kingdom of heaven is at hand». The kingdom of heaven is present wherever Christ is. Through repentance we despise and eventually

reject sin and mortality within ourselves. After that, we should finally be able to follow Christ - not as slaves enslaved by death, but as liberated beings created in the image and likeness of God and dedicated for eternity. But most importantly, we learn that separation from God means lifelong agony in fear of death, and mortality itself. These fears are not something natural and normal.

Up until the birth of Christ, whole humanity lay as a prisoner in «the shadow of death». From Christ, we are rediscovering the true meaning of life in this world. Thanks to Christ, we know that God created us to have eternal life. His mission in this world is to help humans to recoup eternity. Everything Christ has done in this world, was done to secure eternity for humans. The Church was established for that reason, and provided it with all the necessary tools for salvation. Every church service, every prayer, every sacrament, every word.....everything has to lead to Christ, and through Christ ultimately to God the Father. At the same time, within the Church, man is constantly reminded about his higher calling. For example, the Cherubic Hymn, which we listen to on every Liturgy, should remind us that a man is higher than angels and more exalted than cherubims. Of course, the only right way for a human to accept that calling is by his own free will, because Jesus Christ will not force anyone to have eternal life unwillingly.

Today we have a lot of people who won't accept Christ, who offers them immortality above all else. God had come in human flesh to live among human beings — and He dramatically affected their lives — yet He was rejected by them. Modern society makes enormous efforts to root out what is divine in a man. We can easily say that the modern world is the killer of eternity in a man. In order to

make man more susceptible as consumers in society, any feeling of eternity, even any thought about it, must be erased from his mind. The only reality offered to him through media, culture, science, schools .....is this material world. Nevertheless, every man has to make his or her own choice between life with Christ and life without Christ. The outcome of this choice will depend on each person's own view of himself as a human being.

A man who accepts himself as a material and mortal being, will join the Gentiles of Galilee in the shadow of darkness. The life he chooses, is a life without Christ. Without Christ, this world becomes one massive graveyard, where everything comes to life, lives a while, suffers, and then without exception, dies.

If a man accepts himself as a higher being, created in the image and likeness of God, dedicated to eternity, and makes the free decision to follow Christ, he will secure immortality in the eternal Kingdom of God. That is the main goal of Christ's mission which begins with today's gospel.

